

Tiểu Anh

Contents

Tiểu Anh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03 End	5

Tiểu Anh

Giới thiệu

Nguồn: <http://kites.vn/thread/-truyen-ngan-huyen-huyen-tieu-anh-diep-lac-vo-tam-chuong-3-hoan-4>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-anh>

1. Chương 01

Chương 01

Vị Vương gia khiến vô số cô gái ở kinh thành ái mộ đang mê đắm một ả kỹ nữ giỏi nhảy múa, hàng đêm hát hò trên du thuyền, lưu luyến không quên.

Lúc tin tức này truyền đến Triệt Vương phủ, thì ta nhất quyết không tin, chỉ có những người tung tin và nhàn rỗi không có chuyện làm mới tin cái tin đồn ấy mà thôi. Bởi vì, ta có thể hoài nghi bất kì điều gì, nhưng điều duy nhất không thể hoài nghi là - Tấm lòng của Uẩn Triệt đối với ta.

Uẩn Triệt, trong lòng ta lặng lẽ đọc hai chữ đó, phảng phất cứ như được thấy lại giây phút trước khi chia tay chàng, dáng người chàng thanh bạch như mây trắng, bóng người đứng giữa trời đất, mờ ảo như thần tiên.

Chàng cúi người, hít vào thật sâu mùi hương trên tóc của ta, gương mặt thanh thú hơi ghé đến gần: “Không đến một tháng ta nhất định sẽ trở về, đừng nhớ ta nhé.”

Tính toán cẩn thận, kể từ ngày từ biệt đến nay cũng đã bảy bảy bốn chín ngày rồi, vì sao chàng vẫn chưa trở về, không phải là...

Ta lắc đầu, xóa đi ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, Uẩn Triệt nhất định sẽ trở về, chàng đã nhận lời sẽ trở về để vẽ một bức chân dung thật đẹp cho ta, chàng còn nói sẽ đọc kinh Kim cang cho ta nghe, chuyện gì mà chàng đã nhận lời ta, thì chẳng bao giờ chàng nuốt lời cả.

Có thể, là có chuyện quan trọng nên phải trì hoãn.

Đảo mắt đã là ba ngày trôi qua, Uẩn Triệt vẫn không trở về, nhưng trong Vương phủ lại bắt đầu giăng đèn kết hoa, tựa như đang sắp có hỷ sự to lớn gì đó, Hoàng thượng và Hoàng hậu còn sai người mang đến một đôi ngọc long phượng cát tường, chúc mừng Triệt Vương gia đã tìm được tình yêu chân thành của đời mình, kết duyên lâu bền.

Nhìn lồng đèn màu đỏ được thắp sáng suốt đêm trong sân ở Vương phủ, ta vẫn không tin Uẩn Triệt sẽ cưới người con gái khác, nhất định là bọn họ đã lừa, nhất định là...

Uẩn Triệt từng hứa hẹn với ta: “Kiếp này, nếu có may mắn được cưới nàng làm vợ, ta nhất định sẽ không phụ nàng, nếu số phận đã định trước nàng và ta không có duyên số, thì ta tình nguyện suốt đời nhàn nhả tự do tự tại, không hề bận tâm bất kì điều gì.”

Ta cho rằng có những lời này, cuộc đời của ta sẽ không phải tiếc nuối nữa, ngay cả khi không danh không phận ở bên cạnh chàng, ta cũng bằng lòng dứt bỏ tất cả, cùng chàng sống chết có nhau.

Ta lại không nghĩ rằng, rốt cuộc mình cũng đã tính sai một bước – Hoàng thượng đã truyền thánh chỉ tứ hôn đến, chuyện đại hôn của Triệt Vương gia phong lưu lỗi lạc đã trở thành sự thật không thể phủ nhận được nữa.

Đêm hôm đó, toàn bộ Vương phủ đều được trang hoàng thành một màu đỏ đại hỷ, duy nhất chỉ có một mình ta mặc trang phục trắng đứng trong biệt viện.

Nói không oán chàng, hận chàng, thì điều đó là không thể, dù sao ta đã từng vì chàng mà cố gắng rất nhiều, nhiều đến mức lưu lạc đến tận nơi này.

Nhưng mà, ta cũng không hối hận, thời gian bầu bạn với nhau mấy năm, đã khiến ta được nếm trải cảm giác yêu và được yêu đẹp đẽ nhất, lần đầu tiên gặp mặt chỉ nhìn nhau mà không nói gì, lần đầu tiên thân mật trống rỗng tim đập liên hồi, còn có, lần đầu tiên ta nghe chàng đánh đàn thì đã hết lòng cảm mến, lần đầu tiên thấy chàng múa kiếm ta đã thất thần...

Phần lớn thời gian, ta và chàng không cần phải nói gì với nhau, chỉ cần lặng lẽ nhìn nhau, thì đã có thể biết được tâm ý của đối phương. Thỉnh thoảng, tâm trạng ta không tốt cũng sẽ cãi nhau một trận với chàng, dùng sức ném những cánh hoa lên bức tranh chàng vẽ, tìm cách làm hỗn loạn nét vẽ trên bức tranh; Hoặc là, lúc chàng đang luyện kiếm, ta lặng lẽ kéo vạt áo của chàng, nhìn chàng bị mất trọng tâm, nhìn dáng vẻ vội vàng khẩn trương thu kiếm để tránh làm ta bị thương, ta thật sự cười đến mức run rẩy hết cả người.

Ta còn nhớ có một lần, Hoàng thượng ghé thăm Triệt Vương phủ, thấy ta đang nhảy múa cho Uẩn Triệt xem, thì muốn mang ta về cung.

Ta không thể nào từ chối, lại càng không nghĩ đến Uẩn Triệt đã vì ta mà chống lại thánh chỉ.

Chàng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, thẳng thừng nói: “Nàng là người đệ yêu chân thành, tất cả những thứ trong Triệt Vương phủ này, đệ đều có thể cho hoàng huynh, bao gồm cả mạng của đệ, duy nhất chỉ có nàng ấy, thì không được!”

Hoàng thượng lập tức cười to, “Mọi người nói Triệt Vương gia là một người si tình, trẫm không tin, nhưng hôm nay đã được chứng kiến, quả đúng là một người si tình.”

Hoàng thượng đứng dậy rời khỏi phủ, nhưng trong lòng ta vẫn còn sợ hãi, ta kéo trường sam của chàng, chàng quay đầu lại nhìn, cười với ta: “Đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương đến nàng.”

Ta lắc đầu thật mạnh, thân thể không ngừng run rẩy: “Ngốc quá, thiếp đâu sợ gì, cùng lắm là chết mà thôi, chuyển kiếp làm người lại trở về tìm chàng. Thiếp sợ ngài ấy làm chàng bị thương! Chàng cũng biết mà, từ lâu hoàng huynh của chàng đã kiêng dè chàng rồi, hôm nay, chàng ngang nhiên chống lại thánh chỉ của ngài ấy, chẳng phải tự mình tìm đường chết sao!”

Chàng mỉm cười nhạt: “Cái nên đến thì ắt sẽ đến.”

Đối với ta mà nói, sự sống và cái chết đã từng không là việc gì to tát, chẳng qua là tội nghiệt của kiếp trước, rồi nối tiếp đến tận kiếp sau mà thôi.

Nhưng mà, khi trong lòng có người để mình bận tâm, và cũng có người bận tâm về mình, cái chết hóa ra lại đáng sợ đến như vậy, ta vĩnh viễn sẽ không quên những ngày ta bị bệnh nặng, Uẩn Triệt đưa ta bốn ba khắp nơi tìm danh y, thậm chí khi ta chuyển bệnh nặng, chàng đã đến Linh Ẩn tự mời cao tăng đặc đạo đến cứu ta. Không biết vị hòa thượng đó có thật sự đặc đạo hay không, ông ấy nói ta bị tà khí nhập thể, bảo Uẩn

Triệt dùng máu tươi của chính mình giúp ta xua đuổi tà ma, phòng trừ điều xấu.

Nếu không phải do bị bệnh nên không còn sức lực, thì ta thật sự rất muốn tranh luận một trận với ông ta, hỏi ông ta xem rốt cuộc là muốn cứu ta, hay đang dùng ta lấy mạng của Triệt Vương gia.

Hết lần này đến lần khác Uẩn Triệt đều tin lời ông ta nói, chàng vùng kiếm cắt cổ tay của mình, máu tươi bắn

vào khắp người ta, màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, cũng vô cùng bi thảm...

Hôm đó, lần đầu tiên ta rơi lệ, nước mắt chát mặn rơi xuống vết thương chàng, chậm chạp hòa vào máu của chàng.

Uẩn Triệt – Lần đầu tiên gặp gỡ người đàn ông độc lập vô song đó, cho đến giờ, ta thực sự chưa từng hy vọng xa vời có thể được ở bên cạnh chàng, hy vọng chàng cho ta lời hứa hẹn, không nên để ta có những mong ước xa xỉ không nên có này, rồi tàn nhẫn phá tan mong ước xa xỉ của ta.

Nếu chàng đã thực sự tìm được người có duyên phận với chàng, có thể bầu bạn với chàng suốt đời, không thể rời xa, ta sẽ chúc phúc cho chàng, sau đó lặng lẽ rời đi. Nhưng mà, ít nhất chàng cũng hãy cho ta một lời nói rõ, nói cho ta biết tại sao tình cảm mấy năm qua, chỉ trong bốn mươi chín ngày đã tan biến không còn một chút bóng dáng.

Mặt trăng vào buổi sáng sớm, sương nước chẳng biết từ khi nào đã đọng lại trên mặt ta, lạnh lẽo đến tận xương. Ta muốn nhẹ nhàng lau đi, bỗng có một bàn tay với chiếc khăn nhẹ nhàng lau sương nước trên mặt ta.

Ta vội vàng quay đầu nhìn người đó, là Uẩn Triệt của ta, vẫn là bộ trường sam sạch sẽ, vẫn là dáng dấp ngạo nghễ độc lập đó, chỉ là bên cạnh chàng có một cô gái vô cùng xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, cười đẹp tựa như hoa, trong một bộ trang phục trắng tinh, mái tóc buông xõa như gấm, trên vầng tóc mai có vấn một cây trâm hoa anh đào vô cùng đặc biệt, năm cánh hoa anh đào màu trắng vây quanh nhị hoa màu bạc, bên dưới còn có thêm những cánh hoa anh đào tô điểm, giở tay nhắc chân, trâm cài tóc đóng đưa, tuyệt đẹp tựa như hoa anh đào đang bay lượn.

Nhưng điều thật sự khiến ta sửng sốt không phải là gương mặt tuyệt trần của nàng ấy, mà chính là phong thái của nàng ấy, nét cười, không hề nhiễm một chút tục khí của phàm trần, và có vài phần rất giống ta.

Hết chương 1

2. Chương 02

Chương 02

“Nàng ấy, là niềm vui mới của chàng phải không?” Thanh âm run run của ta tràn ngập trong gió.

Chàng không nói lời nào, trước mặt ta, chàng ôm người con gái bên cạnh vào lòng thật chặt, hài lòng đặt môi mình lên trán của nàng ấy. Không cần phải nói gì nữa cả, ta đã có thể đọc được sự triu mến và chân tình từ mình lên trán của nàng ấy. Không cần phải nói gì nữa cả, ta đã có thể đọc được sự triu mến và chân tình từ chàng rồi.

Ta quay mặt đi hướng khác, ngửa mặt lên bầu trời tối đen vô tận, từng giọt nước mắt của ta thấm vào bùn đất.

Triệt Vương gia, vì sao lại làm như thế trước mặt của ta, chẳng lẽ chàng muốn chứng minh với thiếp tình cảm của mình đối với nàng ấy kiên định đến mức nào hay sao? Chứng minh rõ ràng như thế có ý nghĩa gì?

“Nàng có còn nhớ rõ ta đã hứa hẹn gì với nàng không?” Uẩn Triệt nói. Ta không biết những lời chàng vừa nói là hỏi ta, hay là hỏi nàng ấy.

“Đương nhiên thiếp còn nhớ rõ, chàng đã nói, kiếp này nếu may mắn cưới được thiếp, nhất định sẽ không phụ thiếp...” Cô gái ở trong lòng chàng dịu dàng trả lời.

Ta cười to, trong đêm tối, ta cười đến mức cả người run rẩy, đây là người đàn ông mà ta yêu, đây là lời nói mà ta cho rằng là thề non hẹn biển, hóa ra tất cả đều là giả.

Uẩn Triệt cũng cười, bỗng chốc ánh mắt thâm tình dừng lại trên người nàng ấy, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đầu vai của nàng ấy. Nương theo ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn lồng màu đỏ, ta lơ mơ thấy trên đầu vai của nàng ấy có một vết sẹo mờ mờ, không biết vì sao, vết sẹo đó vô cùng giống vết thương trên vai ta...

Một cơn gió thổi qua, ta không khỏi rung mình, cô gái kia cũng khẽ rung mình. Uẩn Triệt lập tức ôm nàng ấy chặt hơn, nói: “Vào thu rồi, trời rất lạnh, chúng ta trở về phòng nói đi.”

Cô gái gật đầu, dịu dàng bước theo chàng vào biệt viện...

Đèn sáng trong biệt viện vụt tắt, trong bóng tối, tiếng nói cười thỉnh thoảng truyền ra ngoài.

Trong trời đất vắng vẻ, duy nhất chỉ còn có một mình ta đứng ngoài cửa sổ của bọn họ, nhìn bóng người ôm nhau giữa đồng ruộng xanh tươi, lẳng lặng rơi lệ.

Đúng là chỉ nghe tân nhân cười, không thấy cổ nhân khóc!

Gió thu lạnh lẽo ủa đến chiếc lá xanh, tung bay trong gió, từng chiếc lá làm say mê lòng người, hồng trần hỗn loạn...

Đến đây chàng đã tuyệt tình, ta cũng nên bình tĩnh đi thôi, nhưng ta vẫn không cam tâm, ta không rõ - Ngay cả khi Uẩn Triệt bạc tình, cũng không nên thân thiết với người con gái khác trước mặt ta, như không nhìn thấy ta, còn có, vì sao trên vai nàng ấy có vết thương kia? Cũng là Uẩn Triệt gây ra sao? Như vậy, lúc đầu, vì sao Uẩn Triệt lại để lại vết thương trên người ta?

Ta cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại, nhớ kỹ lại những lời Uẩn Triệt đã nói với ta vào đêm đó.

Hôm ấy, Uẩn Triệt đến Vương phủ của Hoàng thân vương uống rượu mừng, dường như tâm trạng của chàng không được tốt, khi trở về thì cả người toàn mùi rượu, đi đứng loạng choạng.

Ta hỏi chàng tại sao tâm trạng lại không tốt, chàng nhìn ta một lúc, lại đột nhiên rút kiếm ra, nhẹ nhàng vung lên vai ta, mũi kiếm hạ xuống, da thịt ta bị rách một vết, đau tận tâm can.

Chàng vội vàng ấn vết thương lại cho ta, rồi hỏi: “Đau không?”

Ta lắc đầu, “Thiếp đã làm sai chuyện gì phải không?”

Chàng vuốt mái tóc dài của ta, nhẹ giọng nói: “Tiểu Anh, ta biết thực chất nàng không phải là người trần tục, nàng cũng đã biết tình cảm của ta đối với nàng... Kiếp này, nếu có may mắn được cưới nàng làm vợ, ta nhất định sẽ không phụ nàng, nhưng nếu số phận đã định ta và nàng không có duyên số, thì ta tình nguyện cả đời nhàn nhả tự do tự tại, không bận tâm bất kì chuyện gì... Kiếp sau, chỉ ước nguyện có thể hóa thành một cây thanh đằng(1) bình thường...”

(1) Thanh đăng: Cây mây

Cây thanh đăng bình thường? Ta bỗng nhiên để ý đến dưới chân mình, một gốc cây thanh đăng màu xanh ngát chẳng biết đã mọc rễ nảy mầm từ thuở nào, chỉ chít dày đặc quấn chặt lấy ta, tựa hồ mong muốn vĩnh viễn vướng víu lấy ta không rời...

Thấy cảnh tượng như thế, ta không còn sức lực nữa, nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu che mặt khóc nức nở.

Rốt cuộc ta cũng đã hiểu, hiểu vì sao chàng lại thường nói kiếp sau muốn làm một gốc cây thanh đăng bình thường, hiểu vì sao chàng lại để lại vết kiếm thương trên người ta, cũng hiểu vì sao tình cảm của chàng đối với nàng ấy lại sâu sắc đến như thế, nhưng mà, chàng lại không biết, năm đó, vì để chàng mang ta về Vương phủ, linh mạch của ta đã bị chặt đứt, bị hủy mấy trăm năm đạo hạnh.

Mặc dù, ngày đêm ta khổ tu, chỉ trong phút chốc không nên khinh mạn, chí ít, cũng phải mất hai mươi năm mới có thể tu luyện thành người. Hai mươi năm đối với một cây anh đào đã từng trải qua bãi bể nương dâu như ta mà nói cũng không phải là dài, còn đối với một con người như chàng mà nói, cũng đã gần nửa đời người.

Lời tác giả: Mạo muội hỏi một câu, mọi người xem có hiểu không?

Hết chương 2

3. Chương 03 End

Chương 03

“Ôi! Sao có thể như vậy?” Tiếng kêu của a hoàn Cẩm Sắt đánh vỡ sự yên tĩnh trong biệt viện. “Vương gia, không hay rồi!”

“Chuyện gì?” Uẩn Triệt ở trong phòng thản nhiên hỏi.

Cẩm Sắt nơm nớp lo sợ trả lời: “Cây hoa anh đào của ngài, tối hôm qua vẫn còn xanh tốt, không biết vì sao, trong một đêm cả cây và lá đều biến mất cả rồi?”

Lời nói của Cẩm Sắt còn chưa dứt, Uẩn Triệt đã bước nhanh ra khỏi cửa phòng, quần áo vẫn chưa mặc xong.

Thấy lá rụng và nhánh cây khô tràn ngập trên mặt đất, chàng hoảng sợ đến ngất dại, vội vàng hỏi “Niềm vui mới” đang thướt tha bước ra khỏi phòng. “Tiểu Anh, nàng có chỗ nào không khỏe sao?”

“Đừng lo lắng, không có gì đâu.” Nàng ấy cười nhạt, khe khẽ nói: “Vì nóng lòng biến hóa thành người nên thiếp đã làm hao tổn rất nhiều chân khí, đến nỗi tổn thương cả nguyên khí, tịnh dưỡng một thời gian sẽ phục hồi thôi ạ.”

Uẩn Triệt nhìn những nhánh cây khô ngập tràn của ta, rồi lại nhìn dung nhan rạng rỡ của nàng ấy, dường như có chút không tin, “Thực sự là không có chuyện gì chứ? Có phải là ở cùng ta nên tổn thương đến thân thể của nàng?”

Nghe đến câu như thế, trong lòng ta không nén được muôn vàn cảm giác, vui buồn lẫn lộn, vui là vì Uẩn Triệt vẫn luôn nghĩ cho ta, lo lắng cho ta, buồn chính là ta và chàng bầu bạn mấy năm, sao chàng lại hồ đồ như thế, cũng không thể đến nông nỗi nhận một cô gái không liên quan gì thành ta được.

Lẽ nào...

Nghe đến ánh sáng chói mắt, ta tỉ mỉ quan sát “Tiểu Anh” bên cạnh chàng, làn da nàng ấy trắng như tuyết, trắng nõn trong sáng long lanh, trên người còn có mùi hương làm say mê lòng người, dường như là mùi hương của hoa lan, chúng làm ta không khỏi nhớ đến cây mặc lan trước cửa sổ ở biệt viện.

Ta đến Vương phủ, cây mặc lan đó chưa hề nở hoa, mấy ngày không chú ý, vậy mà gốc cây đó lại phóng thích nảy nở vô cùng xinh đẹp. Hóa ra chính là mặc lan nàng, khó trách nàng ấy lại biết tâm ý của Uẩn Triệt, lừa gạt người có tâm hồn trong sáng như chàng.

“Uẩn Triệt, chàng đã nhận nhầm người rồi, thiếp mới chính là Tiểu Anh của chàng! Thiếp mới là...” Ta cố gắng nhắc nhở Uẩn Triệt, nhưng đáng tiếc là tiếng nói của ta khản đặc, Uẩn Triệt căn bản không nghe thấy được, chàng nửa quỳ trên nền đất nhấc lá rụng của ta lên, cẩn thận cất chúng đi, động tác của chàng dịu dàng như thế, chân thành như thế.

“Người không cần kêu nữa, chàng không nghe được đâu.” Theo tiếng nói phát ra, ta nhìn lại, thanh âm đó phát ra từ chậu mặc lan bên cửa sổ kia.

“Chàng nghe được, chỉ cần chàng dùng tâm để nghe, nhất định chàng sẽ nghe được.” Trước đây, ta và chàng đã từng nói chuyện như thế, chàng đều nghe được cả.

“Người cho rằng, hiện giờ, trái tim của chàng còn ở chỗ người sao?”

“Người!” Ta tức giận đến mức nắm chặt mười ngón tay, biết rõ là vô dụng, nhưng ta vẫn tập hợp toàn bộ công lực lại, công kích về phía nàng ấy.

Chỉ một thoáng, gió lạnh nổi lên khắp bốn phía đình viện vắng vẻ, cát bụi tung bay, đáng tiếc là khi hạ xuống người nàng chúng lại hóa thành sương mù, tan biến không còn một chút dấu vết.

“Vô dụng thôi, người căn bản không thể gây tổn thương được ta.” Nàng thản nhiên nói.

“Ngay cả khi ta chết cùng người, ta cũng sẽ không để cho người tổn thương đến Uẩn Triệt.”

Mặc Lan bỗng nhiên nở nụ cười: “Làm sao ta có thể làm tổn thương chàng? Ta sẽ thay người yêu thương chàng...”

“Người?!” Ta hít một hơi thật sâu, công lực tích tụ ở lòng bàn tay nhẹ nhàng tản đi.

“Trước khi người đến Vương phủ, Vương gia chỉ chú ý đến một mình ta, dốc lòng chăm sóc ta, nhưng từ khi chàng mang người về, thì không còn nhìn ta một lần nào nữa.” Nàng ấy thở dài khe khẽ, “Nếu người thực sự có thể làm chàng hạnh phúc thì không nói làm gì, nhưng người chỉ là một gốc cây mà thôi, ngay cả khi Vương gia thề thốt cả đời sẽ không cưới ai ngoài người, người cũng chỉ có thể khiến chàng tiếc nuối cả đời mà thôi... Người nghĩ rằng, ta bằng lòng làm vật thay thế của người khác, thích nghe chàng luôn miệng gọi ‘Tiểu Anh’, nhưng ta thực sự không đành lòng nhìn Vương gia cô độc suốt đời, vì thế ta mới hóa thân thành người, chỉ vì ta hiểu rõ tâm nguyện của Vương gia.”

“Nhưng người sẽ hại chết chàng! Hàn khí của người chưa loại trừ, âm khí chưa tiêu tán, nếu ở cùng chàng sẽ làm chàng bị thương.”

“Ta biết, ta cũng đã nhắc nhở Vương gia rất nhiều lần, nhưng chàng nói là chàng không bận tâm, chàng còn nói... Chỉ cần có thể ôm,” Nàng ấy dừng lại một lúc, mới nói tiếp: “Có thể ôm nàng trong lòng, ngay cả khi chỉ cho ta sống một ngày nữa, đời này ta cũng không tiếc nuối!”

Ta cười khổ, cười Uẩn Triệt ngốc nghếch, cũng cười Mặc Lan ngu xuẩn, càng cười bản thân không hiểu trái tim của Uẩn Triệt, ta cho rằng suy nghĩ của chàng cũng giống như ta, không cầu một đêm vợ chồng, chỉ cầu sớm chiều bầu bạn, vẫn tưởng thứ chàng mong muốn là một ngày vui vẻ. Sớm biết như thế, năm đó, ta đã để chàng được toại nguyện, tội gì để chàng mang ta về Vương phủ, tự nguyện để chàng chặt đứt linh mạch, phí đi mấy trăm năm tu luyện.

“Tiểu Anh, nếu người yêu Vương gia, thì hãy thành toàn cho chàng đi.”

Thành toàn?! Nói thì dễ lắm, bảo ta ngày ngày nhìn người đàn ông ta yêu âu yếm một người con gái khác, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhưng lại hoàn toàn không biết sự thật, ta không làm được, thật sự không làm được.

Mặc Lan lại hỏi: “Người xem, hiện giờ có phải chàng rất hạnh phúc đúng không?”

Ta yên lặng nhìn Uẩn Triệt bên cạnh, chàng đã nhặt hết lá rụng hộ ta, ngoài đầu lại nhìn Mặc Lan đứng ở phía sau chàng, vẻ mặt chan chứa ý cười. Gần một năm rồi, đáy mắt cô đơn của chàng rất ít khi để lộ ý cười rõ ràng như thế.

Mặc Lan nói không sai, ta yêu chàng thì sao chứ, ta không cho chàng được điều chàng muốn. Ngay cả khi chàng bằng lòng bên ta suốt đời, điều ta có thể cho chàng, cũng đã định trước chỉ là một đời tiếc nuối.

Mà thôi, chỉ cần chàng hạnh phúc, cho dù đó là hạnh phúc giả tạo đi chăng nữa, cũng tốt hơn là không có gì.

Lời tác giả: Bây giờ đã hiểu chưa?

< Híc, mình chả hiểu má đang viết j !! Thôi thì úp lên cho thỏa lòng mong mỏi của các fan !! ^^ >

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-anh>